DE OORLOG IN HET DUISTER

ROMAN VAN LUDWIG WOLFF

(Vervolg)

Zijn geheele leven trok in dit bittere uur aan hem voorbij. Hij zag zich met zijn woeste paarden over de stofwitte, zon-gloeiende straten voortgaan. De boeren op de velden hielden met hun arbeid op en groetten eerbiedig den gospodar (heer) Vidakovitch. Hij stond met den veearts Székely aan de grens en schudde den zak waarin de goudgele dukaten rinkelden. Dat was nog eens een tijd! Hoe kon dat alles nu voorbij zijn? Het scheen hem alles geheel onwerkelijk toe dat hij die man geweest was, in wiens gastvrije huis de notabelen kwamen en waar de Zigeuners speelden, als de tafels onder den last der spijzen bogen, de man die een vorst was in zijn gebied. Hij zag den zoelen Augustusnacht weer, waarin over het lot van den jongen prins werd beslist. Hij hoorde de stem van den wachtmeester Gruitsch: „Hij is sterk, hij is mooi, hij kan rijden, geld heb je ook, laat hem officier worden." Hij doorleefde dien zwarten ongeluksdag nog eenmaal, toen de grens werd gesloten. Moest dat zoo zijn? Was dat de wil van God? Een onmachtige haat trilde in zijn met bloed doorloopen oogen.

Een plotselinge beweging ging door de wachtende menigte. De ramen van een kamer op de eerste verdieping van de kazerne werden wijd geopend. Een trompetter verscheen aan het venster en begon te blazen. Milan werd door dat verschrikkelijk geluid gewekt. De bazuin van den jongsten dag kon niet gruwzamer klinken.

Naast Vidakovitch stond een man die zijn kleinen zoon aan de hand hield.

Het kind vroeg:

„Wat gebeurt er nu, vader?"

„Nu wordt het vonnis voorgelezen."

De trompet zweeg. Men hoorde de heldere stem van den auditeur-militair, die als een tweesnijdend zwaard de lucht doorkliefde. Men kon elk woord verstaan, zoo stil was het op de binnenplaats. Uit de verte, dof en vaag, klonken wagengeratel en menschenvoeten.

Het scherpe tweesnijdende zwaard trof het hart van den ouden Milan en draaide daarin om en om. Een onbarmhartige stem, die als het luide ruischen van water was, riep in hem:

„Dat is mijn schuld!'

Nog eens klonk trompetgeschal.

„Wat gebeurt er nu, vader?" vroeg de kleine jongen.

„Nu wordt zijn sabel gebroken!"

Het was alsof de geheele wereld in deze seconde de adem inhield. Men hoorde het fijne, zachte klinken van het brekend staal. Onverbiddelijk klonk de donderstem door de groote stilte:

„Het is mijn schuld."

Nog eens blies de trompetter.

„Wat gebeurt er nu, vader?"

„Nu worden hem de gouden sterren van zijn kraag gescheurd."

Milan Vidakovitch stond stijf en recht. Hij zag een jonge vrouw die weende. Waarom weent ze? dacht hij en luisterde naar de groote stem.

De vensters werden gesloten, de menigte begon zich te verstrooien. De oude Vidakovitch bleef alleen op het groote plein achter en wachtte.

Opeens wist hij dat hij zijn zoon niet meer terug zou zien.

Hij ging naar huis, naar zijn dompige donkere kamer op de Fleischmarkt.

Hij ging in een hoek zitten en liet de uren aan zich voorbijglijden.

Tegen den avond werd er gebeld. Hij deed open. Zijn beide schoonzoons, de Servische varkenhandelaars, stonden voor de deur. Hun gezichten straalden.

Zij kwamen de kamer binnen en riepen vroolijk:

„Vadertje Milan, wij brengen een goede tijding."

Hij plaatste een flesch raki en twee glaasjes op de tafel.

De mannen dronken en herhaalden:

„Wij brengen goede tijding, hoor je niet?"

„Ik hoor het."

„De grens is weer geopend, vadertje Milan," jubelden zij.

Vidakovitch staarde hen aan. Hij scheen de woorden niet te begrijpen. Dan kwam er een ontzetting over zijn grauw gezicht. Hij stamelde met bevende lippen:

„Zoo, zoo, is de grens weer geopend."

De tranen stroomden over zijn wangen.

De schoonzoons geloofden, dat hij van vreugde weende.

Na een poos stond hij op.

„Waarheen, vadertje?"

„Ik kom dadelijk terug," antwoordde hij en ging de kamer uit.

Daar hij niet terugkwam, gingen de schoonzoons hem zoeken.

Milan Vidakovitch lag in de keuken op den vloer. Een broodmes stak, tot aan het heft in zijn borst, als een scherp tweesnijdend zwaard.

XXII.

Heinersdorff en Anna Hafström gingen wandelen op de Nikolajewsky Spuszk. Het was een mooie dag, koud, maar windstil.

„Ligt er veel garnizoen in Kief?" vroeg Anna onverwachts.

„Dat zou ik denken; de hoofdkwartieren van twee corpsen liggen hier immers."

Zij keek hem listig aan....

„Dat heb ik ten minste gelezen," verbeterde hij zich.

„Is Süszkind niet de onhandigste man dien men zich kan denken? Hij huurt voor zijn cabaret een kroeg, die geen officier mag betreden!"

„Hij is inderdaad aartsdom," antwoordde Heinersdorff geergerd.

„De kerel heeft er geen idee van hoe een deftig cabaret moet geleid worden. In plaats van te middernacht begint hij om acht uur met de voorstelling. De entrée's moeten driemaal zoo hoog zijn. Het deftigste lokaal in de stad is juist nog goed genoeg voor zulk een onderneming, wanneer ze succes zal hebben."

„U moet eens een cabaret dirigeeren juf-

DE WATERSNOOD.

Gezicht op den Polder te Buiksloot, waarin het overschot ronddrijft van de in den polder ondergegane huizen. Het huis rechts op de foto is reeds gedeeltelijk weggeslagen en staat op het punt om onder te gaan. Het huis ernaast verkeert eveneens in denzelfden toestand. Van de groep op de foto zichtbare huizen staan verschillende op het punt om te verdwijnen.

ONDERGANG.

Een buitengewoon interessante foto van drie instortende huizen te Buiksloot, gedurende den sneeuwstorm van 24 Februari aldaar opgenomen. Het rechter huis verdwijnt juist in de golven; het middelste zwaait in den storm heen en weer en het linker is geheel door water ondermijnd en houdt zich nog maar nauwelijks staande. Op den voorgrond der foto de uit elkaar geslagen gevels. In het middelste huis zag men, opzijde staand, het huisraad als stoelen, tafels, hoedendoozen enz. op zolder staan; de woeste golfslag maakte redding echter onmogelijk. *(foto's H. I. P. B.)*